

Kvinde, der ikke har et sundt Driftsliv, der ikke har Ævne til at føle og tænke, som en Moder vilde føle og tænke.

Og naar nu det ærede Medlem for Kellerup taler om, at der ikke er Fugls Føde paa den Anklage, jeg har rettet mod Fru Bransholm for, at Aarsagen til, at hun behandler Børnene, som hun gør, er den, at hun, maaske sig selv ubevidst, føler Vellyst derved, vil jeg sige til det ærede Medlem, at det vil ske ikke een, men mange Gange om nogle Aar, at en eller anden Videnskabsmand eller Læge frem fra sin Boghylde tager Forhørene i „Hebron“-Sagen og gaar dem meget nøjagtigt igennem. Det vil blive noget af et Kildeskrift baade for Skolemænd og Videnskabsmænd. Det vil blive Genstand netop for Diskussion. Dommen over denne Side af Sagen er ikke, som det ærede Medlem mener, afgjort med, at en hende venligsindet og religiøs Meningsfælle afgiver sin Erklæring. Videnskaben har ikke sagt sit sidste Ord i denne Sag, fordi det ærede Medlem udtaler sig saa bestemt, og fordi Hr. Overlæge Geill udtaler sig i en Erklæring. Vedrørende denne Erklæring vil jeg for Resten spørge: Hvor kan det være, at ikke alle de Vidnesbyrd, som ere fremkomne om denne Side af Sagen, ere forelagte Overlæge Geill? Hvor kan det være, at Vidneforhørene fra de 3 Mænd, som udtalte sig oppe i Handbjerg, ikke forelægges Overlæge Geill?

Det Spørgsmaal, vi her komme til at berøre, behøver jo, naar der tænkes og tales fornuftigt om det, slet ikke at vække nogen Skamfølelse hos nogen, man maa, som jeg siger, nærmest faa Medlidenhed med den, som har disse ganske ejendommelige Følelser. Men jeg tror, at vi navnlig i den senere Tid have haft god Anledning til at beskæftige os med dette Spørgsmaal, og der har været god Grund til det. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa en Diskussion, som har fundet Sted i „Medicinsk Selskab“, den staar refereret i Forhandlingerne fra 1904—05. Professor Pontoppidan deltager i Diskussionen; den drejer sig om kvindelig Hermafroditisme, men under dette Begreb kommer altsaa en Række Perversiteter. Der føres en lang Forhandling om alle de mange Nuancer, som findes paa det kønslige Omraade. Naar det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) i sin Tale i Gaar ligesom var inde paa en personlig Tone overfor mig, tilgiver jeg ham; jeg skal ikke retorkvære, det er ganske unødvendigt, men jeg synes, det er usmageligt, og det er i alt

Fald ikke ridderligt, det er ikke nogen parlamentarisk Form for en Forhandling.

Professor Pontoppidan fortæller blandt andet om Rousseau, at „naar den ved korporlig Revselse fremkaldte Smerte paa denne Maade oprindeligt har ladet den seksuelle Fornemmelse opkomme, vil den vedblivende kunne give Anledning til, at den vækkes, eller denne særlige Smerte kan i alt Fald fremtidig være ledsaget af en vis kønslig Betoning“. Professor Pontoppidan gør opmærksom paa, at for Rousseau, denne fremragende Mand — og det er fremsat i en Række Skrifter — var det en Vellyst at blive riset af en Kvinde, og han siger videre: „Paa samme Maade med *Sadismen*, hvor den kønslige Ophidselse fremkaldes ved, at man lader *andre* lide Smerte og føle sin Overlegenhed“. Og saa fortsætter han videre: Ja, der er ingen Tvivl om, at mange Mænd og mange Kvinder, sig selv ubevidst, i deres Natur have Momenter og Tilløb til en seksuel Perversitet, til en Abnormitet, som bl. a. giver sig Udslag i, at de straffe og ere haarde og grusomme. Vi have haft Lejlighed til at se saa mange Dramaer, men først, naar de vare udspillede ved en eller anden frygtelig Forbrydelse, en Forbrydelse som Følge af, at enkelte abnorme Individuer have følt Trang til at se det blottede Legeme.

Og nu vil jeg hævde, at de Forhør, der ere afholdte i denne Sag, ikke afkræfte, hvad jeg er fremkommen med, tværtimod. Jeg skal tillade mig at fremdrage en Række af de Vidnesbyrd, som ere fremkomne. Der er Maler Barrets Hustru. Hun siger om Fru Bransholm: „Hun var en Tid lang meget intim Vende med Lærerinde Frk. Anna Møller, men Venskabet gik over Styr, saa de end ikke saa til hinanden. Medens Venskabet bestod, kyssede de hyppigt hinanden paa Skolen i Børnenes Paasyn, ligesom Frøken Møller ogsaa af og til sad paa Skødet af Frøken Frydensberg. De søgte ikke at lægge Skjul derpaa. Pigebørnene sagde indbyrdes, at de vare Kærester. Vidnet tror imidlertid ikke, at det skyldtes Kærtegnene alene, men at daværende Frøken Frydensberg saa mandhaftig ud, og at hendes Stemme ogsaa havde en Mandsstemmes Klang. Vidnet tilføjer, at Børnene ikke kunde lide Fru Bransholm, og at de beklagede de Børn, der skulde betros hende som Forstanderinde, fordi hun var saa streng. Vidnet oplyser yderligere, at Fru Bransholm efter Brudet med Frøken Møller blev meget intim med Frøken Hammershøj. Forholdet mellem disse var